

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 14 - 25 kuruş

18 - Ağustos - Çarşamba - 1948

KRİSSİ, KAR-
DESİNİN KO-
CASINI ZEHİR-
LEMEĞE TE-
SEBBÜS ETTİ-
ĞİNİ BİLDİĞİ
HALDE BÜ-
TÜN GECE GİL-
DANIN EVE
DÖNMESİNİ
BEKLİYOR.
SABAHLEYİN
ANNESİNTE-
LEFON EDE-
REK SEBE-
BİNİ BİLDİR-
MEDEN Fİ-
RARINI HA-
BER VERİ-
YOR.

DÜN AKŞAM
BİR MÜNAKA-
ŞADAN SONRA
GİLDA EVDEN
KACTI. ÜZÜLDÜ-
YORLIM. ACABA
SANA GELDİMİ?

HAYIR, GİLDAYI GÖRME-
DİM. AMA SEN ÜZÜLME
GELİR GENE. ÇOK TUHAF
BİR KIZ OLDUĞUNU BİLTİYOR-
SLUN.

ÖĞLEDEN SONRA, KRİSSİ BÜTÜN
POLİS MERKEZLERİNE TELEFON
EDER. HASTAHANELERDEN SORAR
FAKAT HİÇ KİMSE KIZIL SAĞLI KIZ
HAKKINDA BİR ŞEY SÖYLEYEMEZ.

EVLENMEMELİYDİM. TERKET-
MEMELİYDİM. BÜTÜN BUNLARIN
SEBEBİ BENİM E-
GOİSTLİĞİMDİR.

14/28

AKŞAMA FRED GELİR. O DA BİTKİN VE YORGUN BİR
HALDEDİR.

BÜTÜN NEVYORKLU DOLAS-
TIM. BU HERCÜHERC İÇİN DE
KIZI ARANAK BUDALALIK.

FRED O
GAZETELE-
Rİ NİYE
ALDIN?

BİLMEN, BELKİ İÇİNDE BİR
HAYAT'IS YARDIR. DEDİM.
HAYIR HAYIR OKUMA
BEN BAKARIM.

BENİ ÜZMEMEK
İÇİN HAKİKATİ
BENDEN GİZ-
LERSİN.

KRİSSİ SÜRATLE
SAYFALARI GÖZ-
DEN GEÇİRMEKTE-
DİR. FAKAT BİRDEN
BİRE BİR HAYAT'IS
GÖZÜNE ÇARPIYOR.
GAZETE ERTESİ GÜN
KÜ SERJİ WESSE-
LOVSKI'NİN BİR KON-
SERİNİ İLAN EDİ-
YOR. FRED KRİS-
SİNİN SARARDIĞINI
FARKEDİYOR.

NEN VAR? BİRŞEYMI
BULDUN?

HAYIR! HİÇ.

FRED GAZE-
TEYE BAKIYOR.

ANLADIM. SANA BİLİŞİM TESİR
ETTİ. LDANIN TAPTIĞI İNSAN,
ÖYLE DEĞİLMİ? AMA ARTIK YAT VE
DİNLEN. SAYET FENA BİR HABER OL-
SAYDI ÇOKTAN BİZE ULAŞIRDI.
YARIN NEVYORKTA YİNE
ARIVACAĞIM.

ARKASI VAR

NINENİN KURNAZLIĞI

Yazan:
Oğuz Turgut

Nine yumuşak koltuğa iyice gömüldükten sonra gümüş çerçevesi gözünü kulaklarına itirip gazeteye göz gezdirmeye başladı. Kahvaltıdan yeni kalkmışlardı ve torunu Mühendis Şevket, gazetesine şöyle bir göz attıktan sonra nineye bırakmıştı.

Ninenin gözüne ilk çarpan havadis, bir akşam önce Galatada soyulan banka tahkikatı oldu. Bu, tam Amerikanvari bir soygunculuk olmuştu. İki haydut, akşamüstü, bankanın kapanma saatinde,ortalık tenhalaştığı sırada birdenbire içeri girip tabancalarını çekmişler ve vezneyi soymuşlardı. Çalınan paranın yüz yirmi bin lira kadar olduğu sanılıyordu. Polis çabuk yetişmişti ama haydutların kaçmalarına engel olunamamıştı. Son tahkikattan alınan netice, iki şüpheli adamın, Köprü'nün Kadıköy iskelesinden Haydarpasa vapuruna bindiklerini belirtiyordu. Haydarpasa istasyonundan o saatte kalkacak bir Anadolu treni olmadığına göre, haydutlar sadece bir şaşırtma yapmak için mi oraya çıkmışlardı? Yoksa banliyö trenlerinden birine binip Pendiğe kadarki bir istasyonda mı inmişlerdi?.. Henüz buraları şüpheliydi.

Nine, haberi sonuna kadar okuduğu halde hiçbir merak ve endişe duymadı. Vakti şimdi kendisi, İçerenköyündeki bu tenha bahçenin ortasında, koca bir köşkte yapayalnız bulunuyordu ama, zaten yüklerini tutmuş olan haydutlar velev banliyö trenine binip buralara gelmiş bulunsalardı bile köşkü soy- mağa neden lüzum göreceklardı ki? Zaten şimdi seksen iki yaşında bulunan nine, ömrü boyunca haydut yüzü görmüş değildi. Bundan sonra da her hangi bir haydutla karşılaşacağını pek aklı kesmiyordu.

Nine bir müddet daha gazetesine göz gezdirdikten, Olimpiyad haberlerine bakıp Türk güreşçilerinin zaferlerine sevindikten sonra örgüsünü eline aldı. Gazeteyi bırakıp örmeğe koyuldu. Epey bir zaman böyle ördü. Bir yandan da bugün evde yalnız kalışının sebeplerini düşündü. Kızı Ankaraya misafir gitmişti. Giderken gelinle küçük oğlunu da götürdüğü için Şevketle nine bir haftadır evde yalnız kalmışlardı. Biraz daha örgüsüne çalıştıktan sonra mutfaka gidip az buçuk meşgul olmayı düşündü. Ah- çı Fatma Hanım, öğleden evvel gelmezdi. O zamana kadar mutfakta hazırlık yaparsa yemeklerin akşama daha kolay hazırlanacağını tasarlardı.

Böylece bir zaman mutfakta çalıştı. O işten de sıkılıp tekrar salona dönmeğe niyetlendi. Dalgın dalgın salonun kapısından giriyordu, ki birdenbire zıkkadık durdu:

Salonun ortasında, temiz giyimli, fakat korkunç suratlı iki adam duruyorlardı!

Nine, kendi kendine: «Bunlar da kimin nesi?.. Nasıl girmişler köşke?» diye düşündü. Heriflerin hallerine bakılırsa niyetlerinin hiç de iyi olmadığını anlıyordu. Köşkte yap-

yalnız oluşundan daha beter ürktü. Aklına ilk gelen şey, Şevkete telefon etmek oldu. Hemen salonun bir köşesinde duran masaya yürüdü. Telefonun kulaklığını kaldırdı. Tam elini numaralara götürmüş Şevketin numarasını çevirmiş ve telin öbür ucundan:

— Allo!.

Sesini almıştı, ki iki adam birdenbire ninenin başına dikilip seslendiler:

— Bırak telefonu elinden ihtiyar!.. Bırak da başımızı belâya sokma!.

Birer ellerini ceplerinde tutuyorlardı.

Bu anda ninein aklına Galatada ki bankayı soyan adamlar geldi... O zaman yüzünün rengi uçu ve telefonun kulaklığını, tekrar makineye takmıyarak masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı. İçinden: «Nasıl olsa Şevketi açtım. Şimdi burada konuşulanların hepsini dinliyecektir. Telefonu da kapatmadım..» diye düşündü. Daha emin bir iş görmek ve herifleri yüksek sesle konuşmaya mecbur bırakmak için de sağır taklidi yapmaya karar verdi.

Sonra hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi iki hayduda doğru yürüdü:

— Günaydın baylar!.. dedi. Ben biraz ağır işitirim de... Hızlı söyley- seniz eğer...

Adamlardan biri bağırdı:

— Büyük hanım... Bahçede duran otomobil kimin?.

Büyük hanım, davul gibi sağır rollünü mükemmel oynayordu:

— Bahçıvanı mı diyorsunuz?.. Bizim bahçıvan haftada iki gün gelir...

Haydutlardan biri ötekine:

— Duymuyor!.. Daha bağırsana! dedi.

Beriki bu tavsiyeye uyarak ciğerlerinin bütün kuvvetini sarfetti:

— Bahçedeki otomobil kimin?

— Ha otomobil!.. Otomobil bahçede miymiş?.. Ne olmuş?

— Kimin?.. Kimin?..

— Kimin olacak bizim Şevketin.

— Otomobilin anahtarı nerede?..

— A ilâhi oğlum, otomobilin anahtarı da olur mu imiş?.

Haydutların sabırları tükeniyordu. Ninenin yanına yaklaştılar. Biri kolundan tuttu. Bir eliyle tarf ede-

” Bırak o telefonu elinden ihtiyar.. Bırak ta başımızı belâya sokma!.. ”

rek:

— Otomobilin anahtarı vardır!.. dedi. Anahtarını takarsan elektrik cereyanı açılır ve motor işler...

Nine, heriflerin işi zorbalığa dökeceklerini anhyarak bir parça duy- yar görünmek gerektiğini akıl etti:

— Öyle ya... Tamam... Şevket o- nu hep cebinde taşır ama bu sefer zahir öteki elbisesinde bıraktı. Du- run bakayım...

Yandaki odaya yürüdü. Az sonra birtakım anahtarla döndü:

— Anahtarları cebinde bırakmış! Ben demedim mi?.. Dalgın oğlandır vesselâm!.

Anahtarları teker teker elden ge- çiriyordu.

— Bu değil!.. Bu kütüphanenin anahtarı... Şu da bavulun anahta- rı... Bu büfeninki... Bunu bilmiyo- rum...

Haydutlar sabırsızlıklarından de- li olacaktı. Birisi, üstünde tele-

fon bulunan masasının pek yakını- da bilerek durmuş olan ninenin e- linden anahtarları kaptı ve:

— Biz otomobilin anahtarını bu- luruz!.. dedi.

Nine, lâfı uzatıp herifleri bura- da biraz daha fazla alıkoymak için:

— Peki ama ne yapacaksınız a- nahtarı?.. diye sordu.

Haydutların birisi nineye iyice sokuldu:

— Bak ihtiyar, kulağına küpe olsun!.. Şimdi biz otomobili alıp se- yahate çıkacağız... Otomobilin ne olduğunu kimseye söyleyecek de- ğil- sin.. Sorarlarsa bilmiyorum dersin... Eğer bizi ele verirsene bil ki muhak- kak öcümüzü alırız!.

Nine merdivenlerden inen ayak seslerini bir zaman dinleyip herifle- rin uzaklaştıklarına iyice kanaat getirince telefona yapıştı:

— Allo!..

Telin öbür ucundan bir ses:

— Allo büyük hanım!.. Hiç merak etmeyin!.. Ben Şevket beyin kâti- bi Süleymanım... Mühendis bey, daha telefonda ilk sesleri duyar duymaz Kadıköy polisine koştu. Otomobil- lerle yetişmiş olmalıydılar... Size bir fenalık yapmadılar ya!.

Nine:

— Hayır!

Dedikten sonra telefonu kapatıp pencereye yöneldi: Sekiz, on polis, iki haydudu kısıyarak yakalayıp- ellerine kelepçe vurmuşlardı ve Şev- ket gülerken nineye el sallayordu.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Ölüm

TİMARHANESİ

Yazar: Edvard Brooker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

Giyinmesi için on dakika müsade etti. Memnundu. Erik'i bulunca, birçok işlerin de kendi kendilerine hallolacaklarını biliyordu. Sokağa çıkacakları zaman oğlanı şöyle bir kakalamaktan kendini alamadı.

Onlar, yürürlerken, halk da evlerinden başını çıkarmış, ikisini seyrediyor, kasabada bin bir sayıya alıp yürümüş bulunuyordu. Nihayet haydut yakalanmıştı galiba... Bravo şu hafiye Smit'e...

dım. İzah edilemeyecek ve kendinden şüphe edilecek halleri var... Bana da tahkikatımı berbat eden bir oyun oynadı. Size bahsetmiş olduğum sandık meselesini hatırlıyorsunuz her halde... O marifeti yapan da kendisidir. Bakın bana yazdığı mektuba...

Polis müfettişi şüpheli bir tavırla:

— Evet ama bunlar yetmez! dedi.

— Ya doktor Pakman'a ateş edip de yetmez mi? Gerçi kendisinin

— Artık size ihtiyacımız kalmadı! dedi.

Erik gülümserken müfettiş sordu:

— Yaranız tehlikeli olmasın?,

— Hayır. Teşekkür ederim Mister!.. Biraz derince bir sıyrıktan ibaret...

— Maamafih daha emin olmak için koridordaki birinci kapıyı açın ve doktoru görün...

— Teşekkür ederim Mister!.

Çocuk müfettişi selâmladı ve Smit'e de alaylı alaylı baktıktan sonra çıkıp gitti. O zaman muavin:

— Şef, bu herifi serbest bırakmakla ne kaybettiğimizi biliyor mu-

dan iki gün daha geçti.

Kasaba halkında ne rahat kalmıştı, ne de huzur. Artık polisin, bu işin hakkından gelebileceği kanaati de iyice yerleşmişti. Erik'in yakalanıp tekrar saliverilmesi hâdisesi de kasabada başka tefsirlere uğramış, polisin katillere göz yumduğu dedikodusu, almış yürümüşü. Halk, polisleri atıp tutuyor, sokak ortasında adam kesilse kimsenin imdada koşmayacağına kadar iddia edenler oluyordu.

Polis hafiyesi Smit'e kalırsa, bütün bunlara sebep olan, polis müfettişiydi. Böyle şey yapılır mıydı? Kendisi, bin bir zorlukla haydutların suç ortaklarından birini yakalamış, müfettiş de tutup onu serbest bırakmıştı. Aklı eren beri gelsin!..

Baharın ilk alâmetleri belirmişti. Smit, havaların düzelmeğe başladığına âdeta sevindiği bir sırada birdenbire duyduğu bir sesle irkildi. Bakınca, karşısında Erik'i gördü. Delikanlı keyifli keyifli:

— Günaydın Mister!.. Pek dalgın görünüyorsunuz!.. diyordu.

Smit, can sıkıntısıyla cevap verdi:

— Yine zatîaliniz ortaya çıktınız mı?.. Bazı parlak fikirleriniz vardır her halde...

Oğlan, pis pis sırıttı:

— Maalesef hayır Mister. Bu sefer yalnız sizinle biraz sohbet etmek zevkine nail olabilmek için yanınıza geldim. Sizden okadar hoşlanıyorum ki...

Smit aksilendi:

— Benim saçma sapan lâflar dinleyecek vaktim yok!.

Erik ısrar etti:

— Siz bilirsiniz... Halbuki söyleyeceklerim mühimdir!.

— Aklım ermez!.

— Canım bana ne kıızıyorsunuz! Bir şey beceremedinizse kabahat benim mi?.

Daha fazla konuşmak istemediğini belirtmek için sırtını dönüyordu. Erik yine ısrar etti:

— Bir yanlışlık yaptınızsa kabahat bende mi canım? Allahtan ki henüz vakit geçmiş değil!.. Müsaade edin de size bir muvaffakiyet şansı vereyim!.. Biz elele verirse, sizinle beraber bütün haydutları yakalarız vallahi!..

Smit bu teklife daha beter içeredi:

— Rica ederim beni deli etme oğlum!.. Kalk git işine!.. Seninle elbirliği etmek aklımdan bile geçmez. Bu ne biçim tekliftir canım? Haydi git Allahını seversen!.. Sonra başım belâya girecek... Ne demek istediğimi her halde anlamışsındır!.

— Anlamamak için sizin gibi olmak lâzım Mister! Yalnız müsaade edin size bir şey söyleyeyim, bugünkü Standard gazetesini okumanızı tavsiye ederim. Sizden bahsediyor.

Erik cebinden dörde katlanmış bir gazete çıkarıp uzattı.

Smit, kendisinden bahsedilmesinden memnun kalmış olmalı ki gülümsedi:

— Bakalım neler yazmış yine şu bizim gazeteci ahbablar?.

Muavin, gazeteyi aldı. Başlığa ve onun altındaki iri yazılara göz attı. Kaşları çatıldı. Alnı kırıştı. Gazetede ki yazı, umduğu gibi çıkmamıştı:

Pakman Kliniğindeki Hâdis

Muavin Smit Müşkilât İçinde Kıvranyor

Meşhur haydut (Parsi Butler cinayetlerinin cezasını çekmek üzere tıklmış olduğu) Blekmur hapishanesinden kaçan iki hafta oluyor. İngilterenin cenubunda bulunan sevimli, küçük Ekhampton kasabasının polisi, haydudun saklandığını zannettikleri doktor Altman'ın sıhhat yurdunu kordon altına almış ve bu işin idaresini mahallî polisten muavin Smit adlı birine vermişti. (Arkası var)

Muavin gazeteyi aldı. Başlığa ve altındaki iri yazılara bakınca kaşları çatıldı.

Hafiye, şimdi Erik'e itiraf ettirmek suretiyle bir sürü esrarı nasıl aydınlatacağını düşünüyordu. Böylece kasabanın karakoluna kadar ulaşmış doğruca Londradan gelip bu işi halletmek için orada yerleşmiş olan müfettişin odasına girdiler.

Müfettiş hafiyeyle görünce:

— Oo!.. Merhaba Smit!.. dedi.

Fakat muavinin yanında getirdiği mevkufu farkedince müfettişin yüzünde geniş bir hayret izi belirmişti. Smit bunun farkına varamıyarak Erik'i işaret etti ve söylendi:

— Şef! Beni ne zamandır uğraştıran bu çocuğu şimdi tevkif ettim. Aleyhinde gayet ağır deliller var. Zannedersen üzerinde durmamız icabeden başlıca kimselerden biridir. Burnunu, boyundan büyük işlere sokmuş... Zannımca haydutlarla beraber çalışıyor...

Polis müfettişi şaşkın şaşkın bakıyordu. Nihayet:

— İddianız neye dayanıyor Mister Smit? diye sordu.

— Gayet basit şef! Evvelâ kendisinin sütçü olduğunu söyledi. Halbuki tekmi kasabada onu sütçü olarak tanıyan tek kişiye rastlama-

kolundan yaralanışını henüz halletmiş değilim.. Şimdi sorsam yine cevap vermiyecektir. Benim bildiğim bir şey varsa, yakalamakla her halde fena etmedim!..

Smit, bir yadan söylüyor, bir yandan da müfettişin yüzüne baktıkça içerliyordu. Müfettiş, bir kendisine bir de çocuğa bakmış, nihayet dayanamayıp makaraları koyuvermişti. Bunu gören Smit'in tepesi büsbütün attı ve hiddetinden terlemeğe başladı. O zaman polis müfettişi de gülmeği bırakıp:

— Smit!.. dedi. Sen çok ömür bir adamsın vallahi. Ne güzel hikâyeler icat etmişsin! Halbuki bu delikanlının bizler kadar masum olduğuna kanıim.

— Ben de aksini iddia ediyorum şef. Bu oğlanın cinayetlerde katiiyen parmağı var. Bana kırk sekiz saat daha müsaade edin.

— Boşuna vakit kaybetmiyelim Smit!.. Sen bu çocuğu hemen serbest bırak!..

Sonra bir köşede sessiz sadasız oturan Erik'e dönerek:

sunuz? diye sordu.

— Bütün mes'uliyeti üzerime alıyorum Smit!.

— Siz bilirsiniz ama ben bu işten bir şey anlamadım!.. Aklıma neler geliyor bilerseniz?

— Neler geliyormuş bakayım?..

— Kim bilir? Belki de çocuğun babası sizsiniz diyor.

— Ne?!.. Ne söylüyorsun sen? Şarabı fazlaca mı kaçırdın yoksa?..

— Af buyurun ama, kendisini böyle sorgusuz sualsiz serbest bırakınca...

Müfettiş, hiddetle sözünü kesti:

— Yoksa benimle alaya mı kalktınız Smit?.. Rica ederim hadden aşırı gitmiyelim!.

— Ama efendim ben...

— Kesin artık gevezeliği de çekilin karşımdan!.

Smit palas pandıras odadan çıkmıya mecbur kaldı. Koridorda giderken müfettişin hâlâ homur homur homurdandığını duyuyordu.

KROKODİL VALİZ

A. B. Cangil

memekte ısrar ediyordu. Kuyumcu, tiren Marsilyaya yaklaşınca kadar yalvardığı halde kadının adını öğrenemeyince nihayet alındı ve söylendi:

— Siz adınızı saklayın!. Ben kendimi size takdimde bir mahzur görmüyorum.. Adım Marino'dur. Otel kapıcısı da benim kuyumcu olduğumu size söylemişti ya... Parisin belli başlı kuyumcularından Marino'yu herkes bilir...

Kuyumcu Legranj, kadına neden hakiki adını söylemeyip, rakibi şişman Marino'nun adını verdiğini kendi de bilmiyordu. Belki de kadının adını saklamakta ısrar edişine karşı o da böyle bir oyun oynamak istemişti. Marino, bunu duyarsa kızardı her halde...

Maamafih Legranj'ın kırgınlığı uzun sürmedi ve tiren Marsilyadan çıkıp da Liyon'a doğrulduğu vakit dilber İtalyan kadını bir şişe şampanya içmeğe davet edecek kadar ahbablığı ilerletmiş bulundular. Bütün yataklı vagon yolcuları, kompartimanlarına çekilmiş, belki uykuya da dalmışlardı. Vagonda derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kuyumcu, davetlisini kompartimanına soktu. Yatağın kenarına iliştiler ve lokanta vagonu garsonunun getirdiği şampanya şişesinden, kadehlere boşaltarak içmeğe başladılar.

Oradan buradan konuşuyorlardı. Yalnız bu arada İtalyan kadını gayet sinirli görünüyor, ufacık ayaklarıyla hırçın hırçın yeri dövüyordu.

Mason istasyonuna varmadan evvel, Legranj'ın kompartimanı olan 5 numaralı kompartimanın kapısı kapandı ve iki kompartiman ileri-deki 8 numaranın ışığı da sabaha kadar yandı. Bu ışığın sabaha kadar yanı, her halde içeride elektrik düğmesini çevirecek kimse bulunmayışından ileri gelse gerekti.

Tirenin tekerlekleri, Paris garlarının makasları üzerinde takırdamıya başladığı vakit dilber İtalyan kadını 5 numaralı kompartimandan çıktı. Kapıda kuyumcuyla bir kere daha öpüşüp vedalaştılar...

Bir müddet sonra tiren, varacağı istasyona varıp durmuştu. Legranj, İtalyan dilberinin tirenden inişini ve valizlerini taşıyan hamalla birlikte uzaklaşıp gözden kayboluşunu seyretti. Tatlı tatlı gülümsüyerek hazırlanmaya koyuldu. Sonra elini, ip örgülü rafa uzatıp krokodil valizciği alacak oldu... Fakat aynı anda ağzından bir küfür fırlayıverdi.

Mücevher valizi ortadan yok olmuştu!

Vagondan uçarcasına inip hızlı adımlarla istasyon müdürünü bularak valizinin çalındığını haber verdi ama geceki aşk macerasından bahsetmedi. İş polise intikal ederse bu macera yüzünden gazetelere geçmek, kepaze olmak da vardı. En iyisi zararı sineye çekip kayıp valiz meselesini fazla eşelememektir.

Legranj, bir taksiye atlayıp dükkânına gittiği vakit, yanında çalışanlar patronlarını gayet nadiren bu derece hiddetli gördüklerini fısıldaştılar.

Dükkânın arkasındaki yazıhanede oturuyor, kimse ile konuşmuyordu. Saat on ikiye doğru hademelerden biri, bir müşterinin kuyumcu Mösyö Legranj'ı görmek istediğini haber verdiği vakit Legranj, âdeta istemiye istemiye peki dedi. Müşterisini karşılamak için kapıya gidecekti, ki bu sırada dışarıdan bir ka-

Parisin Rue de la Paix sokağının namılı kuyumcularından biri olan Ceymis Legranj, yataklı vagon kompartimanının arkasına sırtını dayıyarak tirenin yola koyulmasını bekledi. Birazdan Nis istasyonunu arkada bırakacak ve insallah geceyi rahat bir uyku ile geçirip sabahın erken saatlerinde, sabah sisine bürülü sevgili Parise ulaşacaktı.

Nis'de iyi bir iş yapmış, Rulet masasında varını yoğunu kabeden bir İtalyan kadının kıymetli ve pek sık mücevherlerini almak teklifini de tam zamanında başarmıştı. Küçükten beri bilirdi. Kuyumcular için en kârlı iş sahaları Nis ve Montekarlo gibi kumar şehirleridir. Orada kumara dalan zengin kadınlar, ellerindeki avuçlarındakini kaybedince hemen mücevherlerini satmaya davranırlar... Bu bildiğini bu sefer mükemmel bir şekilde tatbik etmiş, İtalyan kadının mücevherlerini yok pahasına denecek bir fiyatla düşürmüştü.

Satın aldığı mücevherler, şimdi ufak krokodil valizde, vagonun ip örgülü rafında duruyordu.

Tiren poflaya poflaya harekete geçtiği vakit Legranj, oturduğu yerden kalktı ve kamarotun, kanapeyi yatak haline getirmesini seyretti. Sonra da vagonun koridoruna çıkıp bir sigara tütürdü. Tam sigarasını yakmıştı, ki iki kompartiman ilerisindeki kapıda siyahlar giyinmiş bir bayanın kayoluverdiğini gördü. Kadının yüzü, yarı yarıya tülle örtülmüştü ama Legranj, yine de Nisdeki İtalyan bayanını seçer gibi oldu. Kendi kendine düşündü: «Mücevherlerini satıp parasıyla kumar oynayacak sandımdı ama demek ki akli başına gelmiş... Parise dönüyor olmalı!»

Legranj, koridorda bekledi. On dakika sonra kadın da vagonun koridoruna geldi ve kuyumcuyla görüşünce kıpkırmızı kesilerek Legranj'dan tarafa yürüdü. Kuyumcu, bu esnada camda kendi aksini seyretnmişti. Şakaklarına ak düşmüştü ve oldukça sevimli bir yüzü vardı. Legranj, bir an, kendi kendinden memnun kaldı.

Kadın, Parise gideceğini, orada bir miktar daha para bulabileceğini ve sonra da hemen Roma için tiren biletlerini alıp yola çıkacağını söylüyordu. Kan şehrinin ilk evleri gördüğünü vakit kuyumcu ile İtalyan kadını, adamakıllı sohbet dalmış bulunuyorlardı. Kan istasyonuna varmadan önce, kadın, biraz da mücevherlerden bahsetti.

Legranj, kadının adını öğrenmek istiyordu. Nis'te iken kadın, adını söylememiş, hattâ saat beş çayında, bir masa başında pazarlık yaptıkları sırada da isminden bahsetmemişti. O zaman Legranj da ısrar etmiş değildi... Fakat artık şimdi de adını bildirmekte bir mahzur var mıydı?

Fakat İtalyan kadını, ismini ver-

Sinema

Joan Bennett

Hayatı: Joan Bennett için doğuştan artisttir diyebiliriz. Zira ecdadı on nesilden beri tiyatro san'atına mensup olagelmislerdir. Ninesinin babası William Wood beş oğlu ve bir kızı ile İngiltereden Amerikaya geçmişti. 27 şubat 1911'de doğan Joan Bennett'n babası meşhur aktör Richard Bennett'ti.

Joan ilk tahsilini hususî olarak gördü, sonradan Fransada okudu. Niyeti dekoratör olmaktı. Ama paraya ihtiyacı olduğundan babasının teklifini kabul etti ve onunla beraber bir Broadway piyesinde baş kadın rolünü oynadı. Ondan evvel hiç tecrübesi olmamasına rağmen son derece büyük bir muvaffakiyet kazandı. Seyirciler Joan'dan, Joan da tiyatro mesleğinden hoşlanmıştı. Bu arada Hollywood da gözünü Bennett ailesinin en genç kızına koydu ve onu kendine çekti.

Filmleri Bugün Joan'ın ablaları Barbara ve Constance seyrek film çeviriyor. Buna rağmen Joan aile an'anesini tek başına ve şaşıklı olarak devam ettiriyor. Filmleri arasında Monte Kristo'nun Oğlu ve Demir Maske gibi tarihi filmler çok beğenildi. Fakat Joan en çok Edward G. Robinson ile çevirdiği Penceredeki Kadın ve Kırmızı Sokak filmi ile şöhret buldu. Bundan sonra The Macomber Affair - Macomber Cinayeti ve The Woman on The Bach - Sahildeki Kadın filmlerinde de rol aldı.

Aşkları Joan Amerikadan Fransaya tahsile giderken zengin bir kereste kralının oğlu John Marion Fox ile tanıştı ve on altı yaşındayken mektepten kaçıp, Londrada okuyan John'un yanına giderek onunla evlendiyse de tekrar boşandı.

Joan 1932'de Gene Markey ile evlendi ve ondan da Melinda isimli bir kızı oldu. 1937'de Gene'den boşanan Joan 1940'da Walter Wanger ile evlendi. 1943'de Stephaine isimli bir üçüncü kızı oldu. Joan şimdi Hollywoodun en güzel kadınlarından biri olduğu kadar, en mes'ut zevce ve annelerinden de biridir.

din sesinin şöyle söylendiğini duydu:

— Mösyö Legranj'la gelişimin sebebi, kendisinin, Parisin en büyük kuyumcularından biri ve Marino'nun başlıca rakibi olduğunun söylenmesidir... Her halde getirdiğim mücevherlere alâka duyacaktır sanırım!.

Legranj, bu sesi anide tanımıştı. Hiç istifini bozmadan yavaş yavaş kapıyı açıp karşısında duran ve elinde bir krokodil valizcik tutan kadına baktı.

Kadın onu görür görmez fena halde şaşalamış, hattâ valizi elinden yere düşürmüştü. İtalyan dilberinin söyleyebildiği tek söz:

— Marino!, oldu.

Sonra süratle geriye döndü ve yıldırım hızıyla kapıdan fırlayarak çıkıp gitti. Legranj'ın adamları: «Peşinden gidelim mi?» gibilerden patronlarına baktılar. Legranj:

— Bırakın!. dedi.

Sonra yerdeki mücevher valizini eline aldı. Açtı, hepsi tamamı. Gayri ihtiyarî gülererek söylendi:

— Kadın haklı!. Aynı mücevherleri iki defa aynı adama satacak değildi ya... Bir kere Marino bildiği bana sattı, aşırı. Şimdi de Legranj'a satmak istiyordu, karşısına yine ben çıktım!. Ama ben de haklıyım... Adım Legranj'sa ne kaba-hatim var?.

A yukatlık hayatımın en entere-
san hâdiselerinden biri, aşağıda
sizlere anlatacağım maceradır.
Bir gün yazıhaneme, üstü başı ha-
rap, hasta yüzü, sakallı ve yaşlı bir
adam girdi. Bana:

— Adım Yonatan Brov'n'dur, de-
di. Size, bazı itiraflarda bulunmağa
geldim bay avukat... Bu itiraflarım-
dan sonra oldukça nazik bir işi, ü-
zerinize almanızı rica edeceğim.
Şüphesiz bu işten mütevellit kazan-
cınız da temin edilmiştir; o bakım-
dan hiç endişelenmeyiniz!..

Başımı iğerek razı olduğumu be-
lirtince, ziyaretçi devam etti:

— Ben, mütevazı bir posta me-
murunun biricik oğlu olarak dün-
yaya geldim. Annemin ölümünden
sonra babam beni, çok sert terbiye
etti. Aklına koymuştu. Okumamı is-
tiyordu. Hukuk veya tıp tahsili yap-
mamı kendine emel edinmişti. Ama
her insanın kabiliyetleri bir de ğil-
dir. Nitekim babamın bütün ısrar-
larına ve inatlarına rağmen, hattâ
sık sık kamış bastonunu sırtımda

BASTON

Nakleden: İ. Şerif

aklım iyice yattı... Ve nihayet bir
gün, tasarladığım plânı tatbik et-
tim.

İhtiyar bir miktar öksürdü. Hi-
kâyesini kolaylatmak için kendisine
yardım edeyim diyerek:

— Galiba bankadan zimmetinize
para geçirdiniz?. diye sordum.

— Evet!.. diye devam etti. Hem
de büyük bir para çaldım. Tam 300
bin Şilin.. Bu parayı çalarken he-
sapları da adamakıllı tahrif ettim.

Bir fırsatını bulup köprü-
den aşağıya sarkarak
kendimi sulara fırlattım.

yet uzun ve geçmek bilmez bir su-
rette başlayan yıllar da geçip gitti.
Bir gün, hapishane kapısından hür-
riyete çıktım. İlk işim, şehrin kenar
mahallelerinden birinde kendime bir
oda tutmak oldu. Sonra da ormana
sakladığım banka defterini gömdü-
ğüm yerden kazıp çıkarmaya gittim.
Defteri yağlı kâğıda sarmış oldu-
ğum için hemen hemen hiçbir zarar
görmemişti. Hızla parayı yatırdığım
bankaya yöneldim. Salona girdim

nüyor, kafamı zorlayordum. Hayır..
Bir türlü parolayı hatırlıyamadım.
O parolayı söylemeden para
almama imkân yoktu... Okadar pe-
rişanlaşmıştım, ki herkesin hayret
içinde beni süzdüklerini görüyor-
dum. Daha fazla nazarı dikkati çek-
memek için ters yüzüne dönüp ban-
kadan çıkmaktan başka çare bula-
madım...

Bir yerde velev namuskârane ka-
zanılmamış muazzam bir paranız
olsun da siz bu parayı alamayın ve
sefalet içinde yaşamaya mahkûm ol-
sun... Ah, bu, insanın maneviyatını
nasıl altüst eder bilemezsiniz!..

Günler geçiyordu ve ben banka-
daki paranın parolasını hatırlamak
için deli gibi çırpınıyordum. Fakat
bir türlü hatırıma gelmiyordu. San-
ki Allah benim de cezamı böyle ver-
mek istemişti. Aklım karışmasın da
parolayı hatırlıyabileyim diye kim-
se ile konuşmaz olmuştum. Üç, beş
kurşum vardı. Azamî tasarrufla
zeytin ekmek yiyerek günlerimi ge-
çiriyor, günden güne zayıflıyordum...
Tam bir sene, böyle müthiş
bir sefalet içinde yaşadım... Bitkin
bir hale gelmişim. Öksürüyor ve
kan tükürüyordum... Artık ümidimi
de kesmeğe başlamıştım.

Nihayet, iki gün evvelisi canıma
tak dedi. Banka defterini, tamtakır
odamın yüküne sakladım. Nüfus
cüzdanımı ve diğer evrakımı cebi-
me aldım. Nehire gittim. Vakit ak-
şamdı. Nehirdeki köprü'nün üstü
tenhaydı. Bir fırsatını bulup par-
maklıklardan aşağıya sarkarak
kendimi sulara fırlatıverdim.

Soğuk suların diplerine daldığım
anda bütün hayatım, bir sinema ge-
ridi gibi gözlerimin önünden geçi-
yordu. Çocukluğum, mektep haya-
tım, yaptığım yaramazlıklar, baba-
mın sert suratı ve bastonu... Evet
kamış bastonu... Baston!.. Birden-
bire bankaya yatırdığım paranın pa-
rolası da aklıma gelmişti: Baston!..

İhtiyar, tekrar fena fena öksür-
dükten sonra anlatmaya devam etti.

— Suların yüzüne çıkınca yüzme-
ğe koyuldum ve her nasılsa imdadı-
ma koşabilen bir kayığa yetişerek
yakayı kurtardım. Beni dosdoğru

(Arkası 14 üncü sayfaada)

denediği halde de ğil üniversiteye
gitmek, daha lisenin orta sınıfların-
dayken döne döne başım döndü ve
nihayet mektebi bırakmak zorunda
kaldım. Artık ondan sonraki ha-
yatım, mütemadiyen kamış baston-
la ünsiyet peyda etmek suretiyle
geçti.

Mektebi bıraktıktan sonra bir es-
vapçı mağazasına çırak verilmişim.
Sonraları, babamın nüfuzlu ahab-
larından birinin yardımıyla bir ban-
kada iş buldum ve orada çalışa ça-
lışma veznedar muavinliğine kadar
yükseldim. Günlerden bir gün fa-
kir bir kıızı sevdim ve evlenmeğe
karar verdik. Aldığım maaş pek
yüksek olmadığı için, ev kurmak
üzere bankadan avans almak zo-
runda kaldım. Evimize yerleştikten
sonra aldığım avans taksit taksit
aylığımından kesildiği için sıkıntım
da daha artmıştı. Üstelik hamile ka-
rım hastalanıp da doktor doktor
gezmeğe mecburiyeti hasıl olunca
bütçe durumumuz daha feci bir hal
aldı. Zavallı karım, evlendiğimiz
yılında, çocuğumuzu doğururken
öldü. Çocuk da birkaç saat yaşıya-
bildi. Kederimle tek başıma kalmış,
gırtlığıma kadar borca gömülmüş-
tüm. Bir yandan sıkıntı içinde ya-
şarken öte taraftan da bankada e-
limden binlerce lira geçirdi. Banka
müdürleri ve meclisi idare âzası
köşkerlerde oturup, otomobillerde ge-
ziliyor, barlarda ve gazinolarda eğle-
niyorlardı. İçimde hayatıma karşı
bir nefret, talihime küskünlük be-
lirmeğe başladı. «Neyle itler gibi ça-
lışayım da yine borçtan kurtulami-
yayım?» diye kendi kendimi yiyordum.
Böyle düşünce düşünce yavaş
yavaş kafama bir kurt girmeğe baş-
lamıştı. Benim gibi bir adamın
süratle zenginliğe konması için tek
çare vardı: Birkaç yıl acı ve ıstırap
çekmeğe katlanıp ondan sonra re-
faha kavuşmak!.. Önceleri, bu fikre
pek ısınmadım ama, sonra sonra

Çaldığım parayı götürüp şehrin baş-
ka bir yerindeki başka bir banka
şubesine yatırdım. Parayı koyar-
ken alış anında bir parola bulunsun
mu, bulunmasın mı diye sordular.
Bilirsiniz ya... Hesap sahibi isterse,
yatırılan para parolalı yatırılır. Pa-
rayı çekerken parolayı vermek lâ-
zımdır. Aksi halde vermezler. Ne-
reden aklıma geldi bilmem, ben de
parola olarak «Baston» kelimesini
yazdırdım. Ondan sonra bankada
açtırdığım hesabın defterini güzelce
sarıp sarmalıyarak, şehir civarın-
daki ormanın gayet iyi nişanladığım
tenha bir yerine gömdüm. Sonra da
bankama gidip bu hırsızlıktan hiç
haberim olmadığı komedisini oynama-
ya başladım ama tabii kimseyi
inandıramadık. Uzatmıyalım. Beni
tevkif ettiler. Çaldığım paranın ne-
rede bulunduğunu söylemediğim i-
çin beş sene ağır hapse mahkûm
edildim.

Tekrar şiddetli bir öksürük buh-
ranına tutuldu. Bir müddet sonra
yine anlatmaya koyuldu:

— Hapiste tam beş yıl, insan ce-
miyetinin tortusu arasında, katiller,
haydutlarla baş başa yaşadım. Hiç-
biriyle ahablık etmeyip kendi içi-
me kapalı bir ömür sürdüğüm için
hepsi benimle alay eder olmuşlardı.
Fakat umurlamıyordum. Hapisten
çıktıktan sonra geçireceğim ömrün
hayaliyle mesut olmak da elimden
geliyordu diyebilirim... Nihayet ga-

ve vezneye doğruldum... ki aynı an-
da birdenbire soğuk soğuk terleme-
ğe başlamıyayım mı?. Neden diye-
ceksiniz tabii? Parayı yatırırken
bankaya yazdırmış olduğum parola
bir türlü aklıma gelmiyordu. Düşü-

Keskin Zekâ

Kepçe kulak Karga burun ve Dazlak kafa, üç berbat hayduttur.
Bir gün, ne yapmışlarsa yapmışlar ellerine bir kese altın geçirmişler.
Fakat: "Gece dağıtmıyayım, sabah, gün ışığında paylaşırız!..", demişler.
Birbirlerine itimatları olmadığı için Kepçe kulak yatınca Karga bu-
runla Dazlak kafa keseyi beklemeğe başlamışlar. Ve lâkin az bir za-
man sonra Karga burun, Dazlağa göz kırpmış. Elini keseye daldırıp
40 altın çıkarmış ve yarısını kendi cebine atmış, yarısını da Dazlak
kafaya vermiş. İki üç saat sonra Dazlak yatmış, bu sefer de Karga
burunla Kepçe kulak keseyi beklemeğe başlamışlar. Karga burun Kep-
çe kulağa bir göz kırpmış, keseye el atmış. 80 altın çıkarıp kırkını
kendi cebine atmış kırkını da Kepçe kulağa vermiş.. Derken sabah ol-
muş. Üç haydut hiç birşey olmamış gibi kesede kalan altınları bölüş-
müşler. Her birine kesedekinin üçte biri isabet etmiş. Etmış ama
Kepçe kulakla Karga burunun ikisine isabet eden altının toplamı Daz-
lağa isabet edenin üç misli imiş.

Gegenki bulmacada iki sefer heyeti de cenuptan kuzey kutbuna
geliyor orada karşılaşip tekrar birbirine zıt istikametlere giderek yi-
ne cenuba inmiş oluyorlardı.

Yavuz GAZETECİ

DOLORES, SIYAH SULARIN ÜSTÜNDE BİR MÜDDET SESSİZCE YÜZDÜ.

O GENÇE İNANMALIYIM.. KURTULACAĞIM ZAMAN YAKINDIR.

YİNE NE VAR?

JAGAR SİLAHLARIMIZI ALMAK İSTİYOR

NE YAPACAĞIZ? TAYFASI BİZDEN ÇOK..

BENİM BİR PLANIM VAR..

YAVUZ PLANINI KAPTANA ANLATTI. BU ÇAKI'NIN DE HOŞUNA GİTTİ. BU SIRADA JAGARIN GEMİSİNDE..

DOLORES NE GÖRDÜ?

SİLAH TAŞIYORLAR...

ŞÜPHELENMİŞTİM ZATEN.. MUHAFIZLARI VAR MI?

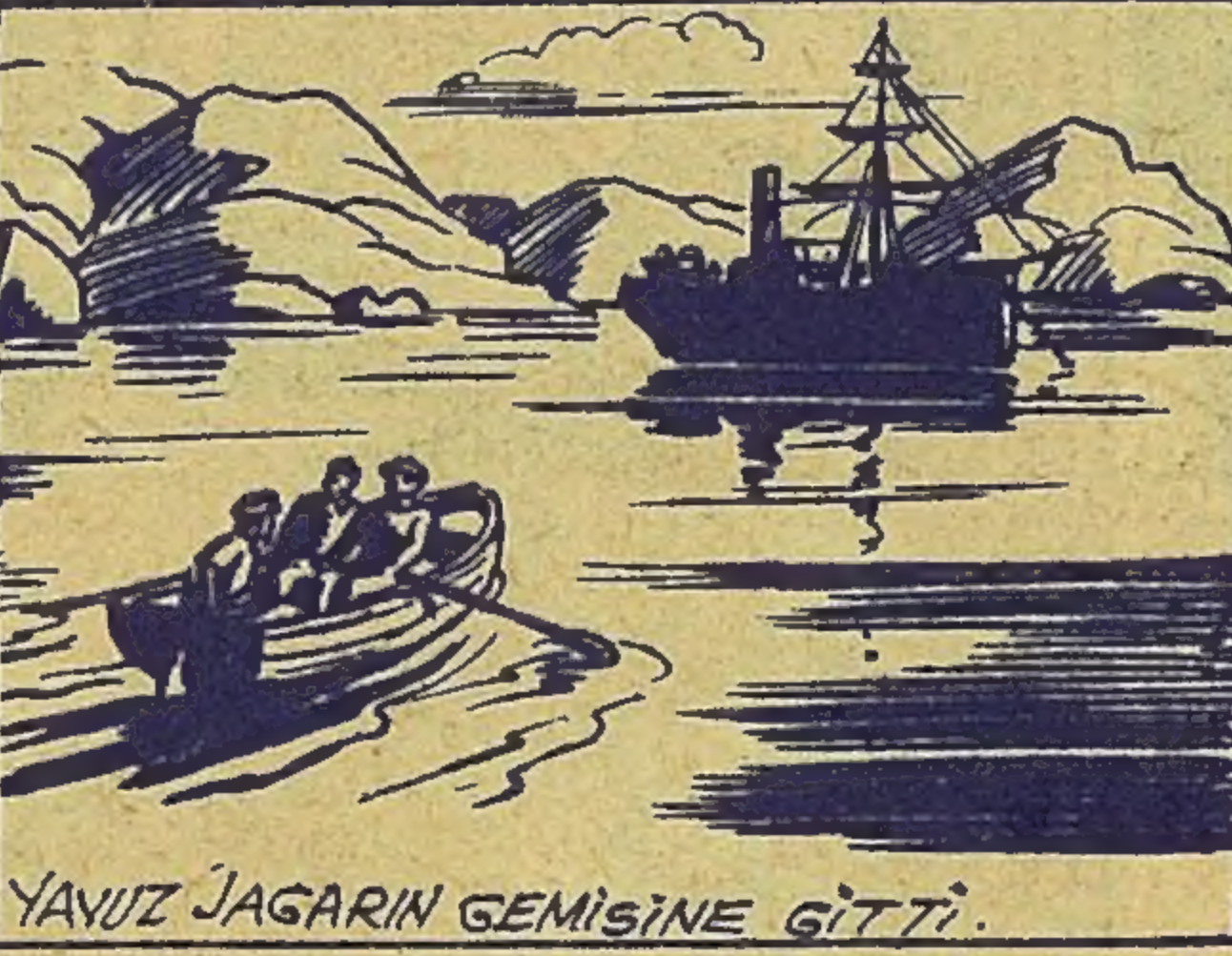
KİMSECİKLERE RASTLAMADIM.. HEPSİ HORUL HORUL UYUYORLAR

GİDİYOR MUSUN ASLAN?

ŞİMDİ KAPTANIM

ERTESİ GÜN..

YAVUZ JAGARIN GEMİSİNE GİTTİ.

BİZİM KAPTAN BİR İŞ İÇİN SİZİ GÖRMEK İSTİYOR.

NE İŞİ İMİŞ A. CABA?

BİLMİYORUM.. BU AKŞAM YE MEĞE BUYURUN. KÖNÜŞÜRSÜNÜZ

FRANZ.. BU AKŞAM BENİMLE ÇAKIYE YEMEĞE DAVETLİSİN.. BİR PLANIM VAR... ADAMLARI HAZIRLA..

SİZİ BEKLİYOR. DUK BUYRUN..

AKŞAM ÜZERİ..

O AKŞAM ÇAKI MUKELLEF BİR ZİYAFET HAZIRLATMIŞTI.

ÇOCUKLAR GÖZÜNÜZÜ DÖRT AÇIN.. JAGAR FIRSAĞI KACIRMI YACAKTIR

YAVUZ ADAMLARINA ÖĞÜT VERDİ.

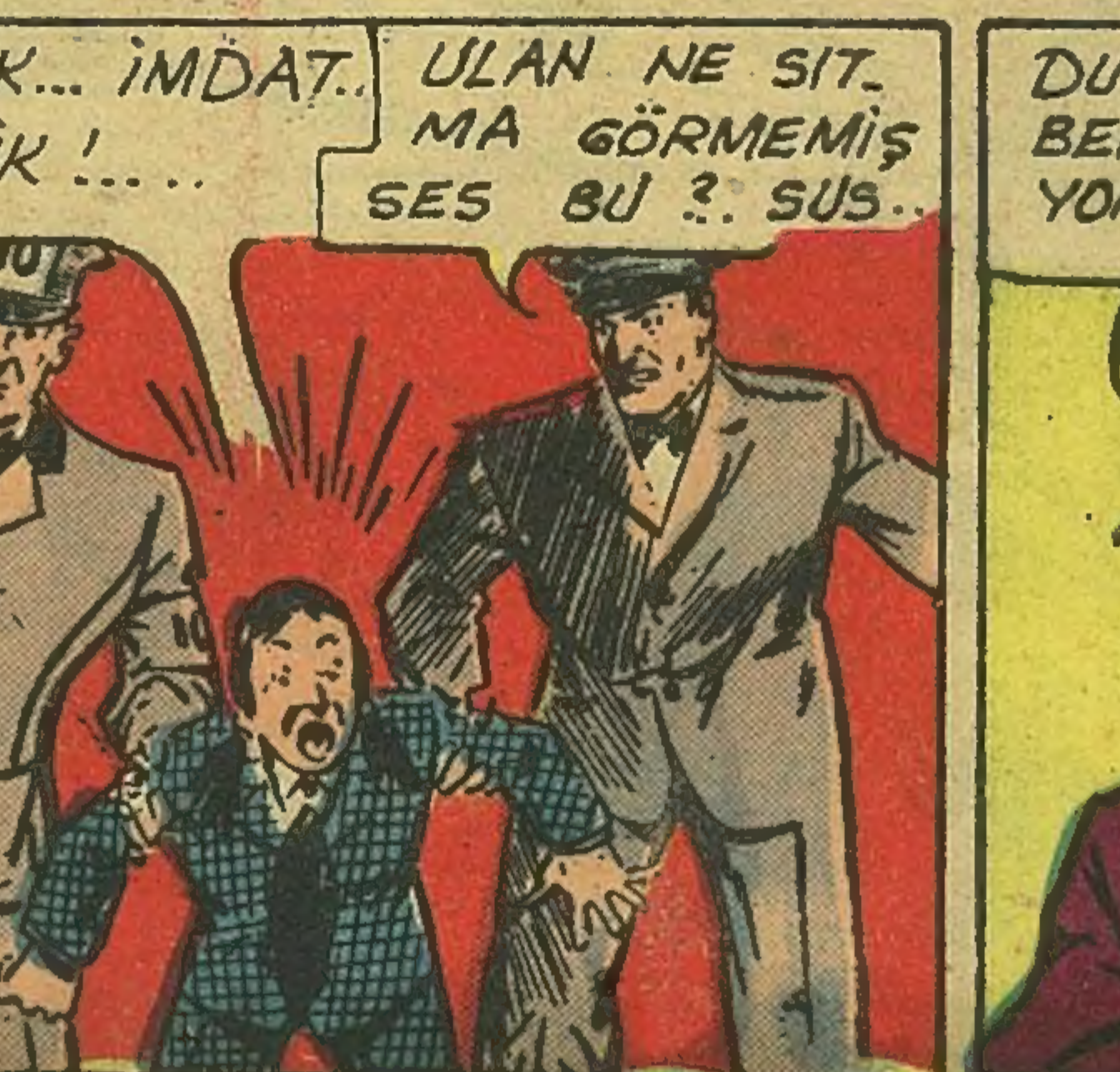
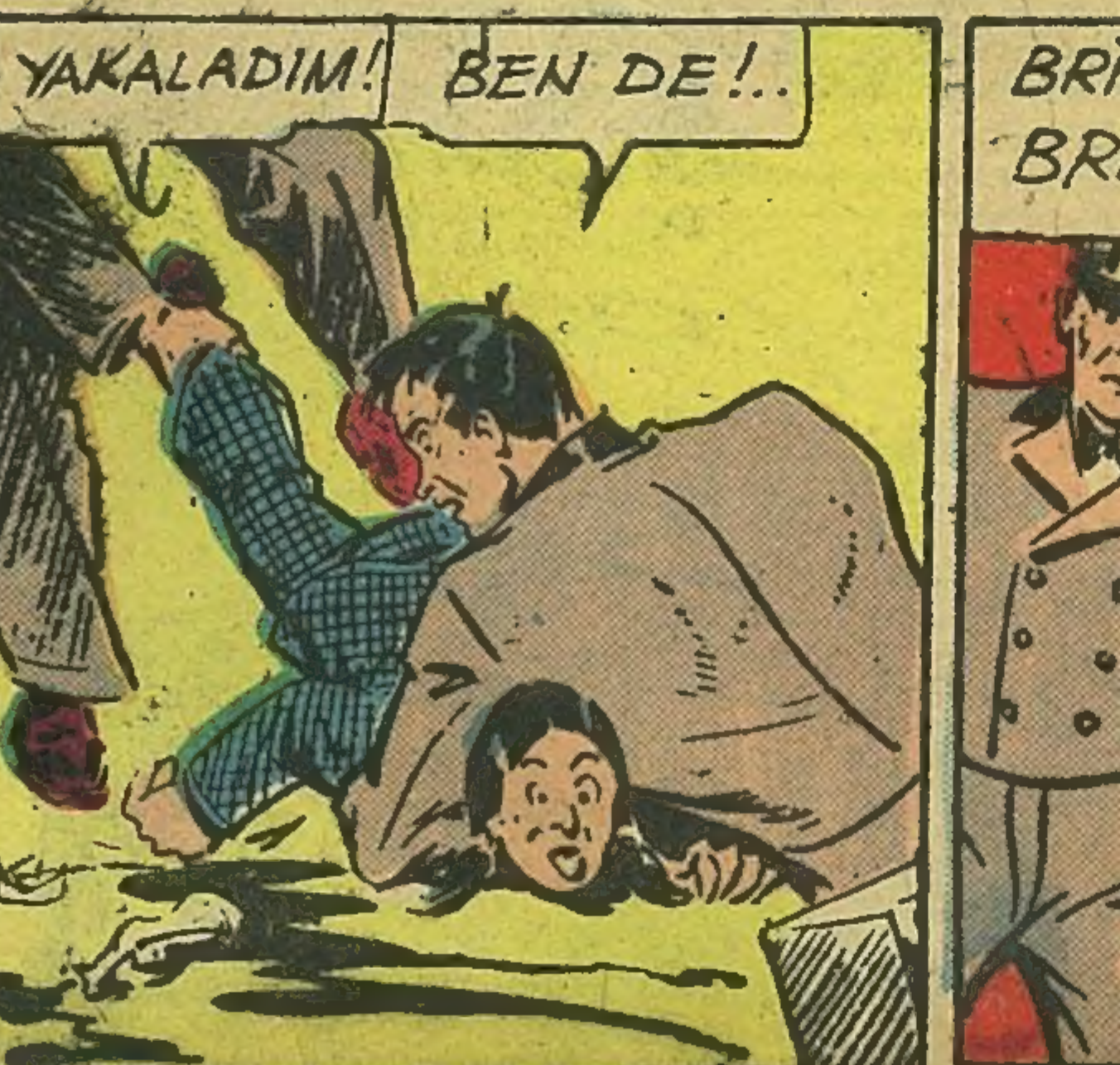
DİKKAT.. GELİYORLAR.

TIRMANMAĞA BAŞLADIKLARI ZAMAN ATEŞ EDERSİNİZ.

ARKASI VAR

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

YILAN

KADIN

MARSELLA YOR-
GUN BİR TAVIR-
LA KENDİNİ
YATAGA ATAR.

BANA DOĞRU-
SUNU SÖYLE,
DOĞRUSUNU
SÖYLE..

VALLİ SENİ DAHA ZEKİ BİR KIZ ZANNEDER-
DİM. BU İZDIRABI, ABLAN İÇİN Mİ YOKSA KENDİ
HESABINAMI ÇEKİYORUM? GECEYİ GİDO İLE
GEÇİRDİĞİME İNANMIYORMUSUN? O BENİ
HALA SEVİYOR.

MARSELLA DOĞRULUR VE KARDEŞİNİN
ISLAK GÖZLERİNE BAKAR.

HAYIR.. HAYIR, YALAN! GİDO
GECEYİ SENİNLE GEÇİRME-
Dİ. O SENDEN NEFRET EDİ-
YOR.

BİNLİ SEN NE-
REDEN BİLİYOR-
SUN? SIRRIMI
FAŞ ETTİN VALİ.
ONU SEN SEVİ-
YORSUN. BUGE-
CE GİDO BENİ
RET ETTİ.

14
27

AMAN NE BUDALA ŞEYSİN
SEN! SENDEN ŞÜPHELENI-
YORDUM. ONLUN İÇİN BUTU-
ZAĞI KURDUM. GİDO BANA
HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ. FAKAT
SENDE ONU DELİ GİBİ SEVİ-
YORSUN.

NEDEN BANA BÖYLE
İŞKENCE EDİYORSUN
BEN ONU SENİNGİ-
Bİ SEVMİYORUM. BEN
ONLUN BAHTIYAR
OLMASINI İSTİYO-
RUM. ONDAN HİÇ
BİR ŞEY BEKLEMİ-
YORUM.

DAHA SONRA GİDO
EVE DÖNDÜNCÜ TİTAN-
YAYI BAHÇEDE BULUR.
DÜNGECE GERİ DÖNME-
DİĞİN İÇİN ÇOK ÜZÜLDÜM.

EHEMMİYETİ YOK.. BÖYLE GELMEDİĞİN GE-
CELER BENDE BAŞIMIN ÇARESİNE BAKARIM
HELBET.

MARSEL-
LA, CANIM,
SEVGİLİM!

GEL SENİ HİÇ
TE ÜZMEK Nİ-
YETİNDE DEĞİ-
LİM...

VALLİNİN YÜZÜNDEKİ İFADE
DERHAL DEĞİŞİR. FAKAT MAR-
SELLA İZDIRAP VERMEKTEDİR.

EVLİ BİR KADINA YAKIŞMIYACAK
BİR KONUŞMA TARZI!

BEN KOCASINI AĞLA-
YARAK YATAKTA BEK-
LİYECEK KADINLAR-
DAN DEĞİLİM.

BÜTÜN BUN-
LARI, KEYİFSİZ-
LİĞİN SÖYLET-
TİĞİ NAHUS ŞA-
KALAR TELAKKİ
EDİYORUM.

YALAN DEĞİL,
FAKAT BENİM-
LE ÇOK OYNA-
MAMALISIN GİDO.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ARADAN BİR İKİ GÜN GEÇER. MARSELLA
HER GECE HERKES YATTIKTAN SONRA
GİZLİCE KOŞUP ANNESİNİN ODASININ PEN
CERESİNİ AÇAR... VE KENDİSİNİ KARAN-
LIKTA BEKLİYEN GLOKONUN YANINA GİDER.

BİR GECE VALLİ ABLASININ SESİZCE ODADAN ÇIKTIĞINI GÖRÜNCE ONU TAKİP EDER.

14/28

ANNEMİN ODASINI MI? ACABA ORADA NE YAPABİLİR? BİZİN İÇİN ORASI ADETA BİR MABETTİR.

KULAGINI KAPIYA DAYAYARAK DİNLER, VE BİR ERKEK SESİNİN FISILDADIĞINI İŞİTİR.

SEVGİLİM NEDEN GEÇ KALDIN? BU ODADA YALNIZ KALDIĞIM ZAMAN ADETA DELİYE DONUYORUM. KANIM ÇEKİLİYOR. BANA ÖYLE GELİYORKİ ANNEMİN RUHU BUNDAN AZAP ÇEKİYOR.

VALLİ BİTKİN BİR HALDE KENDİ ODASINA DÖNER.

NASIL ETSEM? NE YAPTIĞINI KEŞFETTİĞİNİ SÖYLESEM MUHAKKAK Kİ BENDEN İNTİKAM ALACAK. BENDEN ÖĞRENMEĞE MUVAFFAK OLDUĞU SİRRI BANA SİLAH GİBİ KULLANIR... ELİNDE HİÇ BİR DELİL YOK! YOK AMA O HER ŞEYİ YARATABİLİR.

ERTESİ SABAH, MARSELLA BAĞÇEDE KİTAP OKUYAN TİTANYAYA YAKLAŞIR.

SENİNLE KONUŞMAK İSTİYORDUM TİTANYA, AMA VALLİNİN BUNU DUYMAMASI LAZIM.

YİNE NE VARKI?

BENİM ÜZERİMDE POK DERİN BİR İZ BIRAKAN FAKAT VALLİYE BAĞSEDECEK OLURSAK ÖLÜMÜNE SEBEB OLACAK BİR HADİSE... ANNEMİN ODASINA HİÇ GİRDİNİ?

İTİRAF EDEYİNKİ CESARET EDİP GİREMIYORDUM.

O ODADA ÇOK ACAİP VE MÜTHİŞ BİR ŞEYLER OLLUYOR. GEÇEN GECE BİR PANJURUN ÇARPTIĞINI DUYARAK KALKTIM, KORİDORU GEÇERKEN ODANGELMEKTE OLAN ACAİP BİR FISILTI DUYDUM. SANKİ ANNEM HAYATTAN GİBİ GECE DÜASINI OKUYORDU.

NE DİYORSUN MARSELLA? KORKUDAN ÖLECEĞİN.

ARKASI VAR

Tereciye TERE Satılır mı?

Yazan: C. C. Cem

bu el, Alinin pardesüsünün cebine kadar gitmiş, yavaşça oradaki paketi çekmeğe başlamıştı.

Ali düşündü: «Bak şu işe! Tereciye tere satacak kâfir!» Hemen atılıp herifi suçüstü yakalamaya niyetleniyordu, ki birdenbire durdu. Dedik ya. Cingöz Alinin parlak fikirleri pek esastır. Şimdi de aklına böyle emsalsiz bir şey gelmişti. Hemen içinden hesabını kitabını yaptı. Bu fikrini tatbik ederse ne kazanacağını düşündü. Baktı ki kazancı mükemmel! Derhal kararını verdi.

Ve tam hırsız, Alinin pardesüsünden çaldığı paketi kendi cebine sokuyordu, ki Cingöz, hemen ondan tarafa eğilip kulağına fısıldadı:

— Hazret!.. Sen de kravat meraklısın demek!.. Yani işten de anlıyorsun ha... Bu paketdeki üç Amerikan kravatının her birinin fiyatı 24 liradır. Fakat ben senden sadece üçüne 50 lira isteyeceğim... Böylece tam 22 lira kâr edeceksin!.. Yook, ukalalık edip tereciye tere satmaya niyetlenir de kravatları almamıya kalkışırsan, şimdi kontrol vasıtasıyla seftreni ve polisleri çağırırım... Artık hesabı onlara verirsin!..

Hırsızın yüzü kireç gibi kesilmişti. Hafif bir sesle kekeleydi:

— Efendim... Kravat... Tabii... Amerikan kravatı... Bayırlım kravatlarına... Okadar severim ki... Demek üçünü 50 liraya veriyorsunuz... Âlâ... Buyurun şu yüz lirayı...

Cingöz Ali, zoraki müşterinin uzattığı yüz liralık banknotu, kimseye göstermeden cebine indirdi. Sonra ceplerini arastırıldı. Bütün mevcudunun 48 liradan ibaret olduğunu görünce:

— Üstüne elli lira istersin ama bende 48 liradan başka para yok... dedi.

Beriki acele söylendi:

— Ne ehemmiyeti var canım?.. 22 lira kazanacağıma 20 kazanmış olayım... İnsan, bu kadar güzel üç kravatı bu fiyata aldıktan sonra...

Hırsız, Yenikapı İstasyonunda tirenden atlayınca Cingöz Ali keyifli keyifli gülererek Sirkeciye kadar yoluna devam etti. Sonra tirenden inip dosdoğru Büyükpostahaneye yöneldi. Kendi kendine: «Nasıl olsa birkaç gün pansiyona uğrayacak değilim... Kariya parayı vermezsem üç beş parça eşyayı kapının önüne atar... diyordu. Posta ile göndereyim bari de çenesi kısılsın!..»

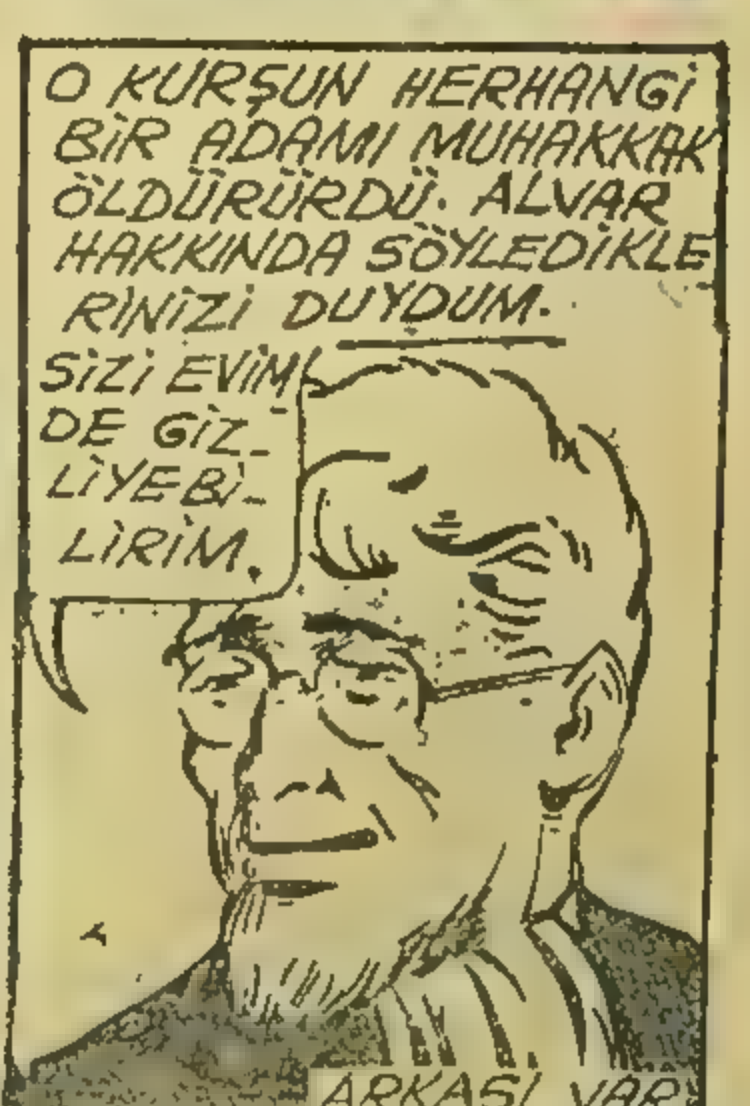
Artık sevinliyordu. Hem kravatları iyi bir fiyatla satmış, hem de pansiyonunun borcunu ödeyecek kadar para sahibi olmuştu.

Bir para gönderme kâğıdı alıp Madam Mannik'in adını ve adresini yazdı. Cebinden yüzlüğü çıkarıp memura uzattı. Adam bir müddet kâğıda, sonra bir müddet de yüz liralığa baktı ve:

— Bir dakika bayım!.. dedi. Bu yüz liralık sahtedir.

Ve az ötede duran bir polis komiserine seslendi:

— Beyefendi!.. Bu sahte yüz liralığı nereden bulduğunu lütfen şu baya sorar mısınız?..

Cingöz Aliyi tanıyorsunuz. Aklı başında, zekâsı parlak bir delikanlı olduğunu da biliyorsunuz. Yalnız şansı biraz aksıyor ama o da mesele değil... Şansızlık ebediyen yakasına yapışacak değil ya... Helbette bir gün büyük ikramiye ona da çarpacaktır...

Cingöz Alinin sık giyinmeğe ne kadar ehemmiyet verdiğini de bilirsiniz. Ali, Nasraddin Hoca'nın «Ye kürküm ye!» hikâyesine inanmış ve hayat felsefesini ona göre kurmuş bir delikanlıdır. Bazan elindeki son lirayı da giyimine sarfeder... Çünkü sık ve kelli felli görünmek sayesinde nasıl olsa geçimini yoluna koyacağını bilir...

Dedim ya, Cingöz, parlak fikirleri olan bir gençtir. Yazık ki şimdiye kadar bu fikirlerini tatbika fırsat bulamadı. Eline şöyle büyükçe bir sermaye geçse bir daha hırsızlığa da, yankesiciliğe de, soygunculuğa da veda edecek ama parasızlık...

Geçen gün, Cingözün başından yine pek enteresan bir vaka geçti.

Bakırköyden İstanbula geliyor. İkinci mevki kanapelerden birine ilişmiş, pardesüsünü de yanına asmıştı. Pardesüsünün cebinde, sabahattan beri ufak bir paket taşıyıp durmaktaydı. Önce bu paketkileri pek sevinerek satın almıştı ama, sonradan paket başına dert olup kalmıştı. Alinin sık giyinme merakını söyledik ya... Bu arada cici bicili desenli kravatları olan hayranlığını da belirtmeliyiz. O sabah, Galatasaraydan geçerken bir mağazada, Amerikan malı olduklarını renklerinden anladığı kravatlar görmüştü. Büyük tenzilat yaptığını rengârenk afişlerle ilân eden bu mağaza, kravatların etiketlerinin üstüne önce siyah boya ile yazılmış olan 24 rakamını silmiş, yerine 10 yazmıştı.

Cingöz Ali, vitrinin önüne âdeta yapışakaldı:

— Vay canına!.. Amma da kelepirci ha!..

Ve hemen dükkâna girip kravatlardan üç tane seçti. Otuz lirayı sunup çıktı.

Fakat otuz lira az para değildir. Ba husus insanın pansiyon odasına iki aylık kirası 70 lira tutan bir borcu da olur ve pansiyoncu karı, iyice sıkıştırmıya başlamış bulunur sa...

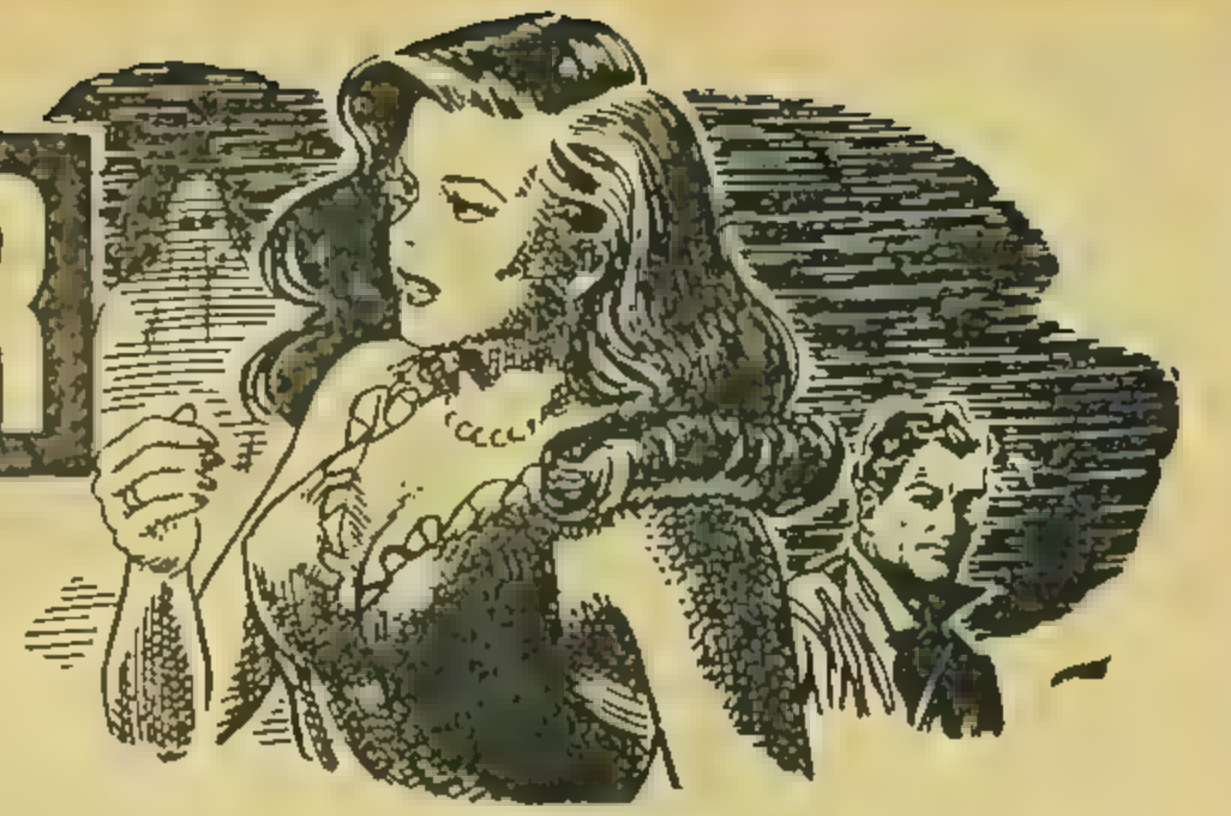
Ali de kravat paketini pardesüsünün cebine tiktikten sonra birdenbire pansiyoncu karının ekşi suratını hatırlamış, kara kara düşünmeğe koyulmuştu.

Tirende yine pansiyon kirasını düşünüp dururken birdenbire bir şey dikkatine çarptı. Neydi o? Kendi pardesüsüne doğru uzanan bir el görüyor değil miydi?.. Hakikaten

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 14

Tuğrul devam edemedi. Bayan Samiha kahveleri getiriyordu. Arkasında yine çok zarif bir kaza vardı. Saçlarını kazağın renginde bir kurdele ile tepesinden boğmuştu. İri, güzel gözlerinin etrafında hazin bir göz yaşı halesi ve boyunda masum bir büküklük vardı. Ressamın üzgün ve soluk yüzüne şüphe götürmez bir sevgi ile bakıyordu.

Ressam Kenan bahsin devamını istemiyordu. Belki kendisinin evhamlı olduğu söylenecekti, çok daha sükunetle kabul eder ve belki de bundan memnun olurdu.

Tuğrul onu yalnız bırakmağı daha uygun bularak kütüphanede meşgul olacağını bildirdi. Hakika-

raki bir nezaketle kalkarak kapıyı açtı.

Gözleri yaş içinde ve avucunda bir mendil bulunan Bayan Samiha karşısında duruyordu:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

— Kendi evinizdesiniz sayın bayan. Saygısız misafirler sıfatıyla bu sözünüzü duymaktan çok sıkılıyorum. Emriniz?

— Tuğrul Bey. Size bir istirahatmım var.

Bir içim su gibi ilerledi. Davet eden, fakat yaş içinde gözlerle koltuğu gösterdi. Elmas gibi bir yutkunuşla yaşları arttı:

— Oturunuz Beyefendi.

Tuğrul itaat etti. Karşısında şim-

kendi hareketlerinizden kaçınız. Ben nihayet kocanızın ve sizin davetinizle gelmiş bir insanım. Benim mevcudiyetim geçicidir. Size bir tavsiyem var sayın bayan. Karşınızda kocanızın ve sizin iyiliğinizden başka bir şey düşünmiyen bir kanun adamı bulunduğuna inanınız ve bana samimiyetle açılınız. Ne kadar ortaya verilmeyecek bir hâdise içinde bulunsanız ben bunun çıkar bir yolunu bulacağım.

Bayan Samiha dehşet içinde kalmış gibi hıçkırıklarını kesmişti. Göz yaşları kendiliğinden ve damla damla akıyordu:

— Nasıl hâdise?

— Sayın Bayan, anlıyorum ki bana hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Fakat bu tamamıyla aleyhinizedir. Kocanızı pek fazla sevdiğinizden eminim. Sizin gibi ince ruhlu, ender yaratılmış bir genç kadın ancak bu kadar nezih ve temiz bir erkeği sevebilir. Öyle düşünürüm, ki ondan başkası size eş olamazdı. Veya ona raslamasaydınız, siz ziyan olurdunuz. Halbuki hareketiniz eşinizin sıhhatine dokunuyor, böyle giderse o ya çıldırır, ya ölür.

Tekrar ve uzun uzun ağlayan

ortadan kaldıracaktınız. Onu ikna edecektiniz. Bilâkis birtakım sağma ve akıl kabul etmez mevcudiyetlere inanıyorsunuz.

Sabık müdür gayet inandırıcı bir sesle:

— Bana bakınız sayın bayan, dedi. Ben ancak varolanlara inanıyorum. Siz de bana bu üçüncü şahsın mahiyeti hakkında onu affettirici bir şeyler söylemelisiniz. Bu katiyen lâzımdır.

— Üçüncü şahıs mı? Bu da nedir Bay Tuğrul?

— Bu mu? Size söyleyeyim. Bu kocanızı yarı yarıya sizden alan, kendisiyle üçüzlü bir çift teşkil ettiğiniz, belki de kendisinden korktuğunuz bir mahlûktur.

Genç ve güzel kadın sapsarı oldu. Âdeta bir baygınlık geçirdi. Ve bu perişan halinde söylemeğe çalıştı:

— Yarabbi ne korkunç, ne garip. Siz nelere inanıyorsunuz?

Tuğrul yılmamıştı. Kendisini toplamaya çalışan genç kadına seslendi:

— Bayan Samiha. Siz istirahat ediniz. Siz benimle bu münakaşayı yapmayınız. Veya bunu yapacaksanız şahsiyetinizi değiştirerek, o daha asabî, hırçın, daha cüretkâr olan kıyafetinize giriniz.

— Ne diyorsunuz Tuğrul Bey?

— Şunu söylüyorum, siz gidiniz, o gelsin. Çünkü siz cidden üzgünsünüz.

— Fakat size dünyada her şeyden fazla sevdiğim ve aşağıda uyumakta olan kocamın üzerine yemin ederim ki bu evde bu anda sizden, benden ve kocamdan başka bir insan yoktur.

Bu yemin karşısında epeyce sarsılan Tuğrul bir an kadar düşündü. Sonra:

— Size inanıyorum sayın bayan, dedi.

— Tuğrul Bey. Ben istediğiniz bir yerde kapalı kalayım. Arayınız. her tarafı arayınız. Bu inanın ne kadar gülünç olduğunu göreceksiniz.

— Aramak, bu neye yarar? Bana şu anda madde ile fikrinizi kabul ettirmek istiyorsunuz. Halbuki akşamki saklambaç oyunu bende şüphe bırakmamıştır. Hakikati sakladığınız için, maalesef size karşı bir cephe almak zorundayım.

Genç kadın ayağa kalktı. Mendili gözlerine götürdü. Bir an daha mütereddit bir halde kapıya bakarak içini çekti:

— Pek iyi beyefendi. Uğraşınız benim gibi bedbaht bir kadınla.

Hıçkırarak çıktı ve bu hıçkırık sesleri koridorun nihayetine kadar devam etti.

— 9 —

Kütüphanenin kapalı kapısına gözlerini dikerek hareketsiz kalan Tuğrul, hıçkırıklar ısıtılmaz oluncaya kadar vaziyetini bozmamış, sonra pencereye doğru ilerlemiş ve bahçeye bir göz atmıştı.

Tahmininde aldanmamıştı. Genç ve güzel kadın bahçeye çıkmış, ağaçların en sık bulunduğu yerlere doğru giderken mendilini yüzüne tutuyordu. İki güzel ve hoppa omuzu birbirine değmek ister gibi her hıçkırıkla sarsılıp kapanıyordu.

Koyu yeşillikler arasından, vakit (Arkası 14 üncü sayfada)

Derhal şapkamı alırsen ve sevimli kocanıza bir selâm bırakarak buradan gidersen Bayan!..

ten akşamki hâdiseleri henüz tamamiyle düşünmüş değildi. Fakat köşkü dışarıdan da tarassut etmenin lüzumuna kani olmuş, gece gelen kadının nerelerde dolacağını, nerelerde barındığını anlaması için muavinini erkenden göndermişti. Refik onu nerede görürse takip etmekle vazifelendirilmişti.

Tuğrul bu tedbirden pek fazla bir şey ummamakla beraber ihmal etmemişti. Yalnız kalırsa daha rahat düşünüyordu. Kütüphanede, geniş masanın üzerine dirseklerini koyup köşkün derin sükuneti içinde bir eşya kadar hareketsiz kalarak kafasını işletirken kapıya mütereddit darbeler indirdi. Rahatının bozulmasından hoşlanmayan Tuğrul zo-

di çok mükedder, üzgün ve belki başı sıkılmış, usanmış bir kadın vardı. Fakat o güzel, çok güzel kadın.

— Beyefendi gidiniz buradan. İstirham ederim gidiniz.

Bir seri hıçkırık genç kadının taze ve körpe göğsünü hırpalamaya, yumuşak munis omuzlarını kıpırdatmaya başladı. Mendiliyle birlikte iki avucu yüzüne kapamıştı.

Tuğrul sert bir sesle:

— Derhal şapkamı alırsen ve sevimli kocanıza bir selâm bırakarak buradan gidersen Bayan Samiha. Fakat zennediyorum ki benim gidişim sizin ıstırapınızı azaltmayacaktır. Siz benden değil, kendi kendinizden korkunuz. Bukadar üzgün ağlayan ve duyduğu ıstıraptan usanan siz

Akıl HOCASI

Fikriye hanım canını pek sever. Yer yerinden oynasa saat on dedi mi yatağı boylar. Bu akşam da yine öyle olmuştur. Hanım yatağına gireli ve uyuyalı çoktandı. Şemsi Bey ise roman meraklısıydı. Daha doğrusu roman meraklısı da değildi ama erken yatmaya aklı ermezdi. Zorla değil ya, saat on ikiden evvel yatağa girse gözünü uyku tutmuyordu. Karısından fırsat bulsa her gece, geç vakitlere kadar plâj gazinosunda kafayı çekip köşke dönecekti ama haddine mi düşmüş? Fikriye hanım, adama dünyayı zindan ederdi sonra... Onun için Şemsi bey de bir roman meraklıdır tutturmuştu. Karısı yatarken o, sabahlara kadar gürül gürül polis romanları okuyordu.

Bu akşam da yine polis hafiyesi Nik Karter'in bir macerasını okuyordu. Nik Karter, meşhur haydut Kaplan Cones'i kısıvrak sıkıştırmıştı, ki tam o esnada ikisinin bulundukları evde elektrikler sönmüştü. Şimdi polis hafiyesi hem haydudun elindeki makineli tabanca ile hangi köşeden ateş başlayacağını hesaplamak, hem de bir tarafa yerleştirilmiş bulunan ve beş dakikada patlayacak olan saatli bombayı hesaba katmak zorundaydı...

Şemsi bey, solumaktan âdeta yorulmuş bir halde bir an kitabından başını kaldırıncaya birdenbire durakladı. Neydi o? Yandaki odanın kapısının altındaki aralıktan hafif bir ışık sızmamış mıydı? Yoksa ona mı öyle gelmişti?

Safi dikkat kesilip bir daha baktı: Evet!.. Yalnız kapının alt tarafındaki aralıktan bir ışık sızmakla kalmamış; aynı zamanda içeriden hafif bir gürültü de aksetmişti. Demek ki içeride biri vardı. Ama kim? Karısı olamazdı. Bir kere Fikriye hanım taş çatlasa uykusunu bozmazdı. Sonra da eğer bozsaydı bile köşkü zangır zungur salıyarak gezmeden edemezdi.

Halbuki içerideki odadaki gürültüler, gittikçe zarız bir hal almıştı. Artık güphe yoktu bunda... Eve hırsız girmiş olmalıydı!..

Şemsi bey, bu neticeye varınca birdenbire damarlarında bir Nik Karter kanı doladığını hissederek gibi oldu. Hayt!.. Şimdi şu mendeburu süğüstü bir enseleyecek, hemen karısına seslenip kahramanlığını gösterecek, sonra da polise haber verecekti!..

Ve Şemsi bey, bu hızla yerinden kalkıp yanı başındaki konsola uzanarak, gözden tabancayı aldı. Yüreği küt küt atıyordu ama ne olursa olsun!.. Şimdi, erkek olduğunu göstermenin sırası gelmişti. Birdenbire kapıyı ardına kadar kadar açarak, daha içeridekini görmeden, ne olur ne olmaz diye seslendi:

— Eller yukarı!..

Hırsız - sahiden köşke hırsız girmişti - tam bu esnada büfedeki gümüş takımlarını ceplerine dolduruyormuş... Şemsi beyi görünce ellerini havalandırmakla beraber dehşetinden titreye titreye yalvardı:

— Sakın tetiği çekeyim demeyin bayım!..

Şemsi bey baktı. Bu hırsızda hiç de Kaplan Cones'e benzer hal yoktu ya... Haydut soyunun en zayıf nahif, en himbillerinden biri olduğu halinden belli oluyordu. Şemsi bey, kendi heybetini arttırmak için: — Ele geçtin işte!.. Az bir zaman sonra demir parmaklıklar ardında işlediğin suç hakkında düşüncelere dalabilirsin!.. dedi.

Bu sözler, pek de romandan alınmışa benzeyordu. Nitekim hırsız da

bu laflardan bir şey anlar görünmüyordu. Maamafih yakalanışını mütevekkil bir eda ile sineye çekti:

— Çürük tahtaya bastık!.. dedi. Ben ev' sahipleri uyuyor sanmıştım.

Şemsi bey:

— Ben uyusam da yakalardım!.. dedi.

Hırsız güldü:

— Uyuşaydınız pek kolay yakalayamazdınız ya... Bana Sansar Nuri derler. Hiç ses çıkarmam ben!..

Şemsi bey bu esnada karısına seslenip kahramanlığını göstermeğe niyetlenmişti. Lâkin birdenbire duraladı. Aklına müthiş bir şey gelmişti. Yavaşça bu hırsıza sokuldu:

— Bana bak!.. dedi. Seni polise teslim etmem, ama bir şartım var!..

Hırsız önce inanmak istemedi:

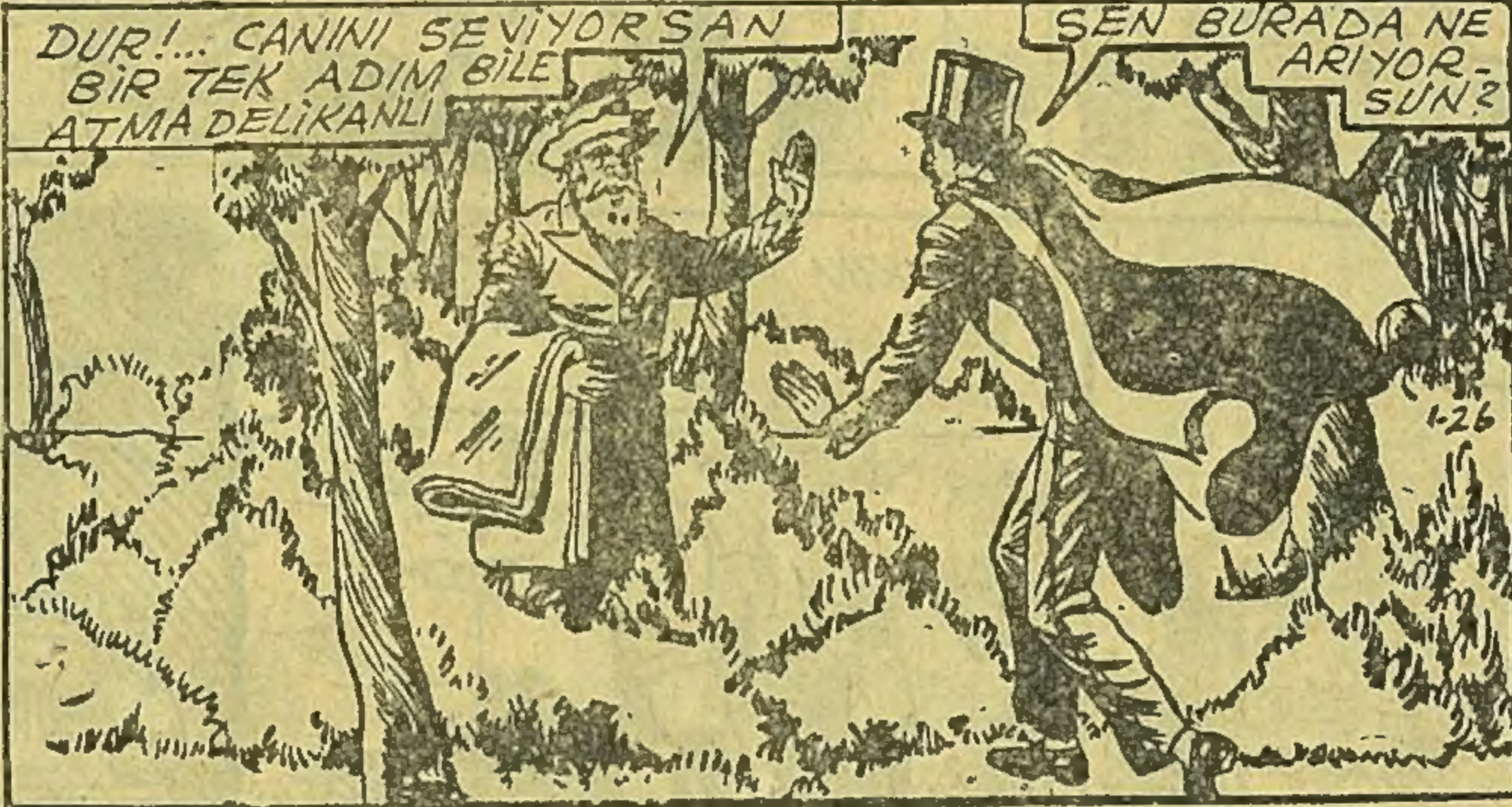
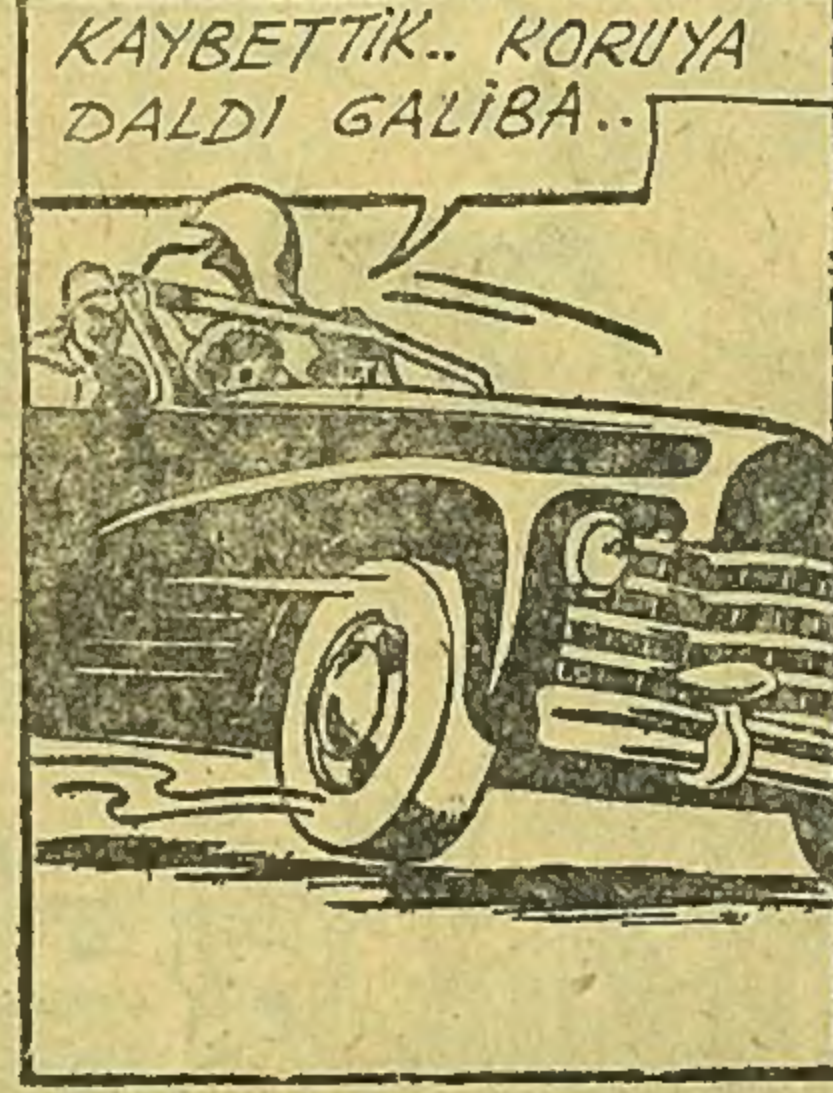
— Haspi geçme ağabey!.. — Vallahi diyorum be!..

Beriki yıldı:

— Neymiş o şart?..

— Yirmi yıldır evliyim... Ne zaman geceleyin sessizce eve gelmek istediysem karım yakaladı.

Şu evlere sessiz girmenin sırrını bana da öğretirsen seni şimdi serbet bırakırım!..

KARA ALI HORTLAKLI KALE

KALPAZAN
TABANCASI
NI ÇIKARDI.
KARA ALI
YI TEHDİT
ETTI

14

BU SEFER
SENI ZİBARTA
ÇAĞIM AR-
TIK..

VAZGEÇ!.. O DA
ANA BABA EVLÄ-
DI... GELECEK GE-
LİŞTE..

TAM BU
SIRADA
POLİSLER
YETİŞTİ-
LER.

HORTLAK
LARIN
TOPLAN-
MASI SO-
NA ERİN-
CE HEP-
SİNİ ZİRH-
LI OTOLA-
RA KOY-
DULAR

YÜRÜ!

BAYILTIÇI GAZA
KARŞI KOYAN HA-
PI BEN ZAMA-
NINDA
ALDIM

DEMİK O
ALMADI...
ŞİMDİ
AYILIR..

NEREDEYİM? BİZİZ
SİZ KİMSİNİZ? MA-
DI KORK-
MA

BURA
DASINDA
BA-
YAN..

SEYAHATİMİZE ENGEL
OLDULAR.. BÜTÜN BUN-
LAR KAYBOLAN BİR
OTOMOBİLİN YÜZÜNDEN

OTOMOBİ-
LİNİ BUN-
LAR ÇAL-
MIŞ GİZLE-
MİŞLER-
DİR. GELA-
RAYALIM..

HAKKIM
YOK MU
İMİŞ?

İSTE
ARABAM!
BAK...

GÜLE GÜLE

HOŞÇA
KALIN

HORTLAKLARLA
BOĞUŞMAYA
NASIL
CESA-
RET
ETTİĞİ-
ME ŞAŞI-
RİYORUM

HERHALDE İYİ SA-
ATTE OLSUNLARIN
İYİ TARAFINA RAST-
LAMIS
SINDIR

BITTİ.

hastaneye götürdüler. Muayene eden doktor, ümitsizliğini apaçık söylemekten çekinmedi. Veremdim ve üstelik zatürrie başlangıcı da belirmişti. Demek oluyor ki artık pek az bir ömrüm kaldı bay avukat!.. Şimdi benim hikâyemi dinlemiş bulunuyorsunuz. Ölümümü size haber vermelerini temin edeceğim. Ben ölür ölmez bankadaki 300 bin şilini hemen kaldırınız. Vaktiyle çalışmış olduğum müessesenin direktörlerini de haberdar ediniz... Aradan geçen 6 yıl içinde 300 bin şilinin faizi bir hayli olmuş olmalıdır. 300 bin şilini, doğrudan doğruya eski sahibine vermenizi isterim. Yaptığım kötülüğe pişman oldum. Hatamı tamir ederek ölmek istiyorum...

6 sene bankada yatan paranın faizini size bıraksınlar. Banka direktörü bunu reddetmeyecektir. Bu faizle hem sizin ücretiniz tesviye edilsin, hem de oturduğum evin sahibi olan fakir kadına bir ikramiye verilsin... Çünkü bığare, kendi sefaletine bakmayıp bana yardım etmediği de düşünürdüm. Aynı para ile benim cenaze masrafımın da görülmesini isterim bay avukat!..

Ve sonra cebinden çıkardığı banka hesap defterleriyle bir kâğıt üstüne yazdığı «Baston» kelimesini bana uzatarak acı acı gülümseyip:

— Bastonu siz de unutmayasınız diye yazıyorum!.. diye söylendi. Allahısmarladık bay avukat... Tanrı sizi mesut etsin!

Bir hafta sonra Bravn'ın oturduğu evin sahibi ihtiyar kadın yazıhaneme gelmişti. Kadına hayli yüksek bir meblağ uzattığım vakit:

— Çok namuslu adamdı şu Bravn!.. dedi. İnsanlar hep onun gibi dürüst ve namuslu olaydılar, dünya cennet olurdu. Bilir misiniz bay avukat, bütün fenalıkların kabahati ana babadadır. Çocuklarını iyi terbiye etmiyorlar. Arada şöyle bir baston dayagından çekinmemek lâzım. Dayak cennetten çıkmadık derler malûm ya...

İYİ SAATTE OLSUNLAR

(12 inci sayfadan devam)

vakit belirip kaybolarak uzaklara kadar gitti ve artık görünmez oldu.

Kim bilir o sessiz ve tenha yerlerde ne kadar ağlıyordu?

— Ağlasın, diye söylendi. Ben ona iyi bir yol gösterdim. Yanasın.

Hemen kütüphaneden çıktı. Koskoca köşkün tenhalığından faydalanarak, koşarcasına dolaşmaya başladı. Bazen durup etrafı dinliyor, nefes bile almıyor, sonra bir hırsız telâşıyla her odaya dâliyor, koridorlar yoklayarak, kilitlerle oynuyor, sanki kendisi çıkarılmaz arkasından birisi terkettiği bir odaya girmiş gibi dönüp bakıyor ve hemen iki dakikada bir arkasından kimin geldiğini görmek ister gibi köşelere saklanarak bekliyor ve dinliyordu.

Bir aralık, birçok kapıları kilitleyip anahtarlarını cebine soktu. Katlara indi çıktı. Hattâ yatak odasında uyuyan ressamın yatışını bile gözetledi.

Hayır, köşkte kimse yoktu. Her şeyi yerli yerine bırakıp bahçeye çıktı. Koruya doğru yürüdü. Ramzes kapının yanında bağlı olduğu için bir hırsız gibi, genç kadının bulunduğu harap bir sıranın yakınına kadar sokuldu.

Bayan Samiha hâlâ hıçkırıyor, hâlâ kıvrınarak ağlıyor ve arasıra dudaklarından şikâyet nidaları, ıstırap nidaları çıkıyor, yeni bir gökgürültüsünden sonra yağmurun hızlandığı gibi, göz yaşları yeni hamleler yapıyordu.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

DOĞRU EVET MARSEL.. SÖYLE ROLAN KOLLARIMIN ARASINDA MA METİN OLAN CAN VER CAĞIM.. ÖLDÜ DEĞİL Mİ?

MARSEL BU HABERİ DUYUNCA BAYILDI. ROLAN KIZI KOLLARININ ARASINA ALDI. MAĞARAYA GÖTÜRDÜ.

AYILTMAĞA ÇALIŞTI. KAZIK GİBİ.. GÖREN ONU ÖLMÜŞ SANIR.. ANDREYİ MEĞER NE ÇOK SEVERMİŞ.. FAKAT YAŞAMASI VE ONU UNUTMASI LAZIM.

MARSEL SAYIKLAMAYA BAŞLADI.

CESUR OL MARSEL... ANDRE ÇOK ÇEKMEDİ. BİR KAHRAMAN GİBİ ÖLDÜ.. KALK...

OH ALLAHIM. SON SÖZÜ NE OLDU. SON OLARAK SENİ ÇOK SEVDİĞİNİ VE BANA EMANET ETTİĞİNİ SÖYLEDİ.

BU KORKUNÇ BU... SENİN YANIMDA OLDUĞUNU SÖYLEDİĞİM ZAMAN MEMNUN OLDU. BEN DE ONA SENİ ELİMDEN GELDİĞİ KADAR KORUYACAĞIMA SÖZ VERDİM.

HAYATIMIN ARTIK HİÇBİR MÂNASI KALMA DI.

A..BAK BU DOĞRU İŞTE SİL GÖZYAŞLARINI. METİN OL.. ÖLÜNCÜYE KADAR ÇARPIŞACAĞIZ..

BİR İSTEĞİM VAR.. ALEN VE MİŞELİNE KAVUŞMAK.

DEMİK ORADA EMİR ALINIYOR ÖYLE Mİ?

GİDELİM ÖYLEYSE.. HER GEÇEN DAKİKA ZARARIMIZA ÇALIŞIYOR.. DURMAYALIM ARTIK..

GECEYARISI KAMP TA HERKES YOLCULUĞA HAZIRLANDI.

HANGİ YOLDAN GİDECEĞİZ? GEÇİLMESİ EN GÜÇ OLAN DANI TABİT..

BİZİ NEREYE GÖTÜRÜYORSUN? KOMUTANLA TEMASA GEÇELİM. BİZE ŞU ROLAN HAKKINDA BİLGİ VERSİN.. BEN O ADAMDAN ŞÜPHELENİYORUM.

DÖNDÜĞÜMÜZ VE ADAMLARIN EMNİYETTE OLDUKLARI ZAMAN SENDEN İZİN İSTİYECEĞİM. GİDİP MARSELİ BULMALIYIM.

YOLA KOYULDULAR. MİŞELİN DE ERKEK ELBİSESİ GİYDİ. GECE KARANLIK YOLLAR BOZUKTU.

BİRDEN AY BULUTLARIN ARASINDAN SIYRILDI. ALEN DURDU. BAKINIZ.. AŞAĞIDA BİR ŞAPKA PARILDAR GİBİ OLDU.

NAT PINKERTON

